Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 24 Ὀκτωβρίου 1893 ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 100

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.—Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—*Félix Frank*
Η ΓΕΙΤΩΝ, διήγημα, (συνέχεια).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ὁ Ὀκτώβριος εἶχεν ἀπογυμνώσει τὰ ρόδα ἀπὸ τὰ πέταλά των καὶ τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ φύλλα των. Ἤμην εἰς Νίκαιαν, ἀφῆκα τοὺς Παρισίους μὲ τὰς χελιδόνας των καί, ὅπως ἐκεῖναι, ἦλθον νὰ ζητήσω θερμὸν ἥλιον καὶ αἰωνίαν χλόην εἰς τὰς ὡραίας αὐτὰς παραλίας, τὰς ὁποίας λούει ἡ Μεσόγειος μὲ τὰ κυανᾶ κύματά της.

Πρωΐαν τινὰ ἔλαβον τὸ ἑπόμενον τηλεγράφημα :

Ἡ Λευκή, ἀσθενοῦσα βαρέως, θνήσκουσα, ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ.

Ἔμεινα ἐμβρόντητος. Ἡ Λευκή, ἡ φίλη μου, ἡ προσφιλής μου ἐξαδέλφη, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου Βελρόζ, ἀπέθνησκεν... Ἐκείνη, ἥτις ἦτο δι' ἐμὲ ἀδελφὴ καὶ σύντροφος τῆς νεότητός μου, ἔμελλε νὰ μοῦ ἀναρπαγῇ... ὦ, ἦτο φρικτόν!...

Δὲν εἶχον ἐν τούτοις καιρὸν νὰ διστάσω· ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως, νὰ τὴν ἐπανίδω, νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν σκληρὸν αὐτὸν θάνατον ὅστις ἤθελε νὰ μᾶς τὴν ἁρπάσῃ. Τὸ ἑσπέρας εἰσῆλθον εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ τὴν ἑπομένην ἤμην εἰς Ρώμην καὶ ἀνερχόμην τὰς βαθμίδας αἵτινες ὡδήγουν εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀτυχοῦς κόρης.

Ἦτο ἀληθέστατον, ἡ Λευκὴ ἀπέθνησκεν ἕνεκα νόσου ἀγνώστου, ὁ ἰατρὸς δὲν τῆς ἔδιδεν εἰμὴ ὀκτὼ ἡμερῶν ζωήν.

Προσπαθοῦσα νὰ πνίξω τοὺς λυγμούς μου καὶ ἀποκρύψω τὰ δάκρυά μου εἰσῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνα· ἡ ὠχρὰ λάμψις τῆς λυχνίας ἐφώτιζε μόνον αὐτόν, καὶ ὑπὸ τὰ βαρέα παραπετάσματα τῆς κλίνης εἶδον νεαρὰν κόρην ἐγειρομένην· ἦτο κάτισχνος καὶ ὠχρά, ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία της εἶχεν ἀγγελικὴν καλλονήν. Ἐνῷ μὲ ἔβλεπεν εἰσερχομένην, ἄρρητον μειδίαμα, πλῆρες γοητείας, ἐχρωμάτισε τὰ ὠχρά της χείλη, καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τῶν ἀγγέλων μοὶ εἶπεν: «Εὐχαριστῶ, ἐξαδέλφη μου, διότι ἦλθες, εἴθε ὁ οὐρανὸς νὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν εἰσήκουσας τὴν τελευταίαν θέλησιν μιᾶς ἑτοιμοθανάτου.»

Προσεπάθησα νὰ τὴν ἀπατήσω.

—Ὄχι, μοὶ εἶπεν, ὄχι, Ἄννα· ἠξεύρω ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἐγγύς, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ μυστικόν τι· θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον, ἀλλὰ προηγουμένως ὁρκίσθητι ὅτι οὐδὲν ὂν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκτὸς σοῦ, θὰ μάθῃ ποτὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μέλλεις ν' ἀκούσῃς.

Παρετήρησα τὴν Λευκήν, μὴ ἐννοοῦσα τί ἔλεγεν, εἶχε ζωογοννηθῆ καὶ ἐπανελάμβανε παρατηροῦσά με ἀσκαρδαμυκτί :

— Ὁρκίσθητι, Ἄννα, ὁρκίσθητι !

Συνεκινήθην ἐνώπιον τοῦ ἱκετευτικοῦ βλέμματός της, καὶ τείνουσα πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά μου, ὤμοσα τὸν ζητηθέντα ὅρκον. Ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν εἰς τοὺς μεγάλους κυανοῦς ὀφθαλμούς της.

—Εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, μοὶ εἶπεν, εὐχαριστῶ. Ἐνθυμοῦ τὸν ὅρκον σου, καὶ ἤδη, ἄκουσον τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἡ καρδία μου μέλλει νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν φιλίαν σου:

«Τὸ τελευταῖον φθινόπωρον, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἄφιξίν μας, πρωΐαν τινὰ νεανίας τις ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν πατέρα· εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ μαρκήσιος Βελρὸζ ἐζήτει διδάσκαλον τῆς ζωγραφικῆς διὰ τὴν θυγατέρα του, καὶ προσεφέρετο νὰ τῆς δίδῃ μαθήματα.

»Ἂν καὶ ἦτο νεώτατος, ἐγένετο δεκτός, καὶ τὴν ἑπομένην ὁ κ. Γεώργιος Βιέρσκα ἐγένετο διδάσκαλός μου.

»Ἦτο νεανίας εἰκοσιπενταέτης, πολὺ γλυκύς, ὑπομονητικὸς καὶ γνωρίζων νὰ διδάσκῃ ἄριστα τὴν ζωγραφικήν· ἐντὸς ὀλίγου οἰκειότης ἐγεννήθη μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ διδασκάλου μου. Ἡμέραν τινά, οὗτος μᾶς ἐκάλεσε νὰ ὑπάγωμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐργαστηρίου του, τοῦ περιέχοντος μέγαν ἀριθμὸν εἰκόνων τὰς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ ἐκθέσῃ προσεχῶς.

»Ὁ πατήρ μου ἐδέχθη, καὶ ἀπεφασίσθη μετὰ μεσημβρίαν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ καλλιτέχνου.

»Περὶ τὴν τρίτην ὥραν εἴμεθα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου, καὶ μετὰ θαυμασμοῦ παρετηρήσαμεν θαυμασίας ζωγραφίας ἀνηρτημένας ἐπὶ τοῦ τοίχου. Μία ἰδίως ἐξ αὐτῶν ἐπέσυρε τὴν προσοχήν μας· ἦτο μεγάλη εἰκὼν παριστῶσα τὸν Ἀχιλλέα θρηνοῦντα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ φίλου του Πατρόκλου. Φθάσας ἐνώπιον αὐτῆς ὁ πατήρ μου, ἀδυνατῶν νὰ συγκρατήσῃ ἐπὶ πλέον τὸν θαυμασμόν του, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν καλλιτέχνην λέγων:—«Κύριε Βιέρσκα, δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου, εἶσθε μέγας ζωγράφος, ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἀριστούργημα.»

»Ἀκούσασα ἐκφραζόμενον οὕτω τὸν ὑπερήφανον μαρκήσιον Βελρόζ, τὸν συνήθως τόσον φειδωλὸν εἰς φιλοφρονήσεις, ὕψωσα τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ πρώτην φοράν, ἴσως, ἐζήτησα μετὰ προσοχῆς ἐκεῖνον, πρὸς ὃν ἀπευθύνοντο οἱ φιλόφρονες οὗτοι λόγοι· ἦτο νεανίας ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μὲ μεγάλους μέλανας βαθεῖς ὀφθαλμούς, καὶ μὲ τρόπους χαρίεντας καὶ εὐγενεῖς....

»Ἡ ἐπίσκεψίς μας ἐτελείωσε· μετά τινας στιγμὰς ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ καλλιτέχνου· ἤμην τεταραγμένη, ἡ καρδία μου ἔπαλλε σφοδρότερον τοῦ συνήθους, καὶ δὲν γνωρίζω διατί ἠρυθρίασα, ἐνῷ τῷ ἔτεινα τὴν χεῖρα:

»Ἀφοῦ τὸν ἀφήσαμεν, ὁ πατήρ μου μοὶ προέτεινε νὰ κάμωμεν ὀλίγον περίπατον· ἠρνήθην· εἶχον ἀνάγκην νὰ μείνω μόνη. Μόλις ἐπέστρεψα εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀνῆλθον εἰς τὸν θάλαμόν μου καὶ ἐκλείσθην. Πλῆθος σκέψεων διήρχοντο ἐν ταραχῇ διὰ τῆς τεταραγμένης διανοίας μου ἐπανέβλεπον τὸ ἐργαστήριον, τὰς εἰκόνας, τὸν ζωγράφον αὐτόν.

»Βεβαίως, ἔλεγον καθ' ἑαυτήν, ὁ κ. Βιέρσκας εἶναι μέγας καλλιτέχνης, αὐτὸς οὗτος ὁ πατήρ μου τὸ εἶπεν. Νέον αἴσθημα ἐγεννᾶτο ἐν ἐμοί, ὅταν ἄλλοτε μόνη, μὲ τὴν ρεμβώδη φαντασίαν νεάνιδος, ἐζήτουν νὰ φαντασθῶ τὴν εἰκόνα ἐκείνου, ὅστις ἔμελλε νὰ γείνῃ σύντροφος τοῦ βίου μου· ἦτο πάντοτε εἷς ζωγράφος, εἷς καλλιτέχνης, τὸν ὁποῖον ἔβλεπον ἐν τῷ ρεμβασμῷ μου. Λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὸν ὁποῖον εἶχα ὀνειροπολήσει, δὲν τὸν εἶχα εὕρῃ; Δὲν ὠνομάζετο Γεώργιος Βιέρσκας; Δὲν εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ μίαν γυναῖκα: τὴν καλλονήν, τὴν νεότητα, τὴν ἀξίαν; Διατί νὰ μὴ γείνῃ σύζυγός μου τὸ ὂν ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀφιέρωνα τὴν ζωήν μου; .... Ἀλλὰ αὐτός, ὁ μέγας ζωγράφος, ὁ ἐπιφανὴς καλλιτέχνης, θὰ ἤθελεν ἄραγε τὴν ἁπλῆν αὐτὴν νεάνιδα, τῆς ὁποίας ἡ ἀδεξία χεὶρ δὲν ἐγνώριζε νὰ ἰχνογραφήσῃ οὐδὲ τὴν λατρευτήν του εἰκόνα; Ἀμφέβαλλον, ἔπειτα τὸ θάρρος μοὶ ἐπανήρχετο. Δὲν εἶχον καλλονήν, δὲν εἶχον περιουσίαν, ὡς ἐφόδιον; Ὁ Γεώργιος Βιέρσκας, ὁ ἁπλοῦς ζωγράφος, μὴ ἔχων εἰμὴ μόνον τὴν ἱκανότητά του, θὰ ἠρνεῖτο νὰ νυμφευθῇ τὴν Λευκὴν Βελρόζ, τὴν πλουσίαν κληρονόμον; Ὄχι, ἤμην βεβαία περὶ τούτου.

»Ἄγνωστος εὐτυχία, ἀναμεμιγμένη μετ' ἀορίστου θλίψεως, μὲ κατελάμβανεν, ἤμην εὐτυχὴς καὶ περίλυπος ἐν ταυτῷ. Ἐρρίγουν, ἐπύρεσσον, ἓν ὅραμα διήρχετο ἐνωπιόν μου, ἔβλεπον τὴν Λευκὴν Βελρόζ, ἀκτινοβολοῦσαν ὑπὸ τὴν λευκὴν τῆς νεονύμφου στολήν, κατερχομένην τὰς βαθμίδας τοῦ ναοῦ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Γεωργίου Βιέρσκα. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἡ εἰκὼν αὕτη ἐτάραττε τὸν ὕπνον μου. Τὴν ἐπαύριον, μέγας χορὸς ἐδίδετο εἰς τὴν ἔπαυλιν· ὁ καλλιτέχνης ἦτο κεκλημένος.

»Ἔγεινα πλέον φιλάρεσκος τοῦ συνήθους, ἐνεδύθην μεταξίνην ἐσθῆτα χρώματος κυανοῦ, κεκοσμημένην διὰ ῥόδων λευκῶν, εὐτυχὴς δὲ καὶ ὑπερήφανος, κατῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. Πλῆθος ἔξαλλον, εὐτυχές, συνωθεῖτο εἰς τὰς αἰθούσας, τὰς πλήρεις εὐωδίας φωτὸς καὶ ἀνθέων. Διέκρινα ἀμέσως τὸν Γεώργιον, ὅστις, ὑπὸ τὸ σκιόφως παραπετάσματος, ὡμίλει μετὰ τοῦ πατρός μου. Τοὺς ἐπλησίασα, καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν καλλιτέχνην:

»—Κύριε Βιέρσκα, τῷ εἶπον, νομίζω ὅτι λησμονῆτε τὴν νεότητά σας, τί κάμνετε ἐδῶ μόνος μετὰ τοῦ πατρός μου;...

»Ἐλᾶτε γρήγορα, τὸν βραχίονά σας, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω ἐὰν εἶσθε ἐπίσης καλὸς χορευτὴς ὅσον μέγας ζωγράφος.

»Προσέκλινε· τὸν ἔφερα μέχρι τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης, ἔνθα ἠρχίσαμεν νὰ χορεύωμεν ἀναμιχθέντες μὲ τ' ἄλλα ζεύγη. Τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του ἔχουσα, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς ἐκεῖνον, τὴν καρδίαν μου τόσον πλησίον τῆς καρδίας του, ἀφιέμην νὰ φέρωμαι ὑπ' αὐτοῦ ἡδυπαθῶς ἀνακινουμένη ὑπὸ ἀγνώστου εὐτυχίας, ἀπείρου, μεθυστικῆς ὡς ἄρωμα.

»Ἡ φωνὴ τοῦ Γεωργίου μὲ ἀφύπνισε τῆς ἐκστάσεώς μου ταύτης.

»—Δεσποινίς, μοὶ εἶπεν, ὅταν εἰσήρχεσθε ἀνήγγελλον εἰς τὸν κ. μαρκήσιον, ὅτι εὗρον ἐπὶ τέλους τὴν σύντροφον τοῦ βίου μου. Εἶναι νεᾶνις γαλλὶς καλλιτέχνις, ἐλθοῦσα ἐνταῦθα πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ζωγραφικῆς Δὲν εἶναι οὔτε πλουσία, οὔτε εὐγενής, ἀλλὰ ὡραία, εὐφυὴς καὶ ἁγνή. Ἐλπίζω ὅτι μετ' αὐτῆς θὰ εἶμαι εὐτυχής.»

«Ἠσθάνθην ἑαυτὴν ὠχριῶσαν, φρικώδης ὀδύνη μοῦ ἔπληξε τὴν καρδίαν, ἐν τούτοις προσεπάθησα νὰ μειδιάσω.

»—Κύριε Βιέρσκα, εἶπον μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου καθὼς καὶ τὰς πλέον εἰλικρινεῖς εὐχὰς διὰ τὴν εὐτυχίαν σας.

»Μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, ἐγὼ ὠχρίασα ἔτι μᾶλλον. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία, ἡ εὐτυχία μου ἐχάθη διὰ παντός, ὅπως τὰ ρόδα, ἅτινα ἐμαραίνοντο βραδέως ἐπὶ τοῦ στήθους μου· δὲν διήρκεσεν εἰμὴ μίαν μόνον ἡμέραν.

»Ὁ στρόβιλος ἐτελείωσε, κλονιζομένη ἔλαβον πάλιν τὸν βραχίονα τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἐπανῆλθον πρὸς τὸν πατέρα μου.

»Ἕνεκεν τοῦ σκότους, δὲν παρετήρησε μήτε τὴν ὠχρότητά μου, μήτε τὴν συγκίνησίν μου καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ Γεωργίου. Ἠσθανόμην ὅτι ἡ ἀγωνία μ' ἔπνιγε, δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω περισσότερον εἰς τὴν αἴθουσαν· ἠγέρθην, καὶ εἰσδύσασα ἀθορύβως ὄπισθεν τῶν καταπετασμάτων καὶ τῶν ἀνθέων, κατώρθωσα νὰ ἐξέλθω τῆς αἰθούσης καὶ φθάσω εἰς τὸν θάλαμόν μου.

»Ἔμεινα ἐπὶ πολὺ μόνη, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ξηρούς, τὴν κεφαλήν μου πυρέσσουσαν, μὴ σκεπτομένη εἰμὴ ἐκεῖνον καὶ τὴν ἀνεπανόρθωτον δυστυχίαν μου!

»Ὅταν συνῆλθον, ἡ μουσικὴ δὲν ἠκούετο πλέον, τὰ φῶτα ἐσβένοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ διὰ τῶν ἡμικλείστων παραθύρων εἶδον τὰς αἰθούσας ἐρήμους. Τότε ἠγέρθην βραδέως, ἓν ἄνθος συγκρατούμενον εἰς τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός μου, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, τὸ ἀνεγνώρισα πάραυτα· ἦτο ἄνθος κυκλαμίνου, τὸ ὁποῖον ὁ Γεώργιος ἔφερεν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του. Τὸ ἔλαβον θέλουσα νὰ διατηρήσω αὐτὸ ὡς ἐνθύμιον τοῦ παραγνωρισθέντος ἔρωτός μου...

»Τὸ ἄνθος τοῦτο, ἰδού το, Ἄννα· ὁπόταν ἀποθάνω, ὅτε διὰ τελευταίαν φορὰν θὰ κλίνῃς ἐπὶ τοῦ φερέτρου μου, ἄφες νὰ πέσῃ τὸ ἄνθος αὐτό, ἡ μόνη ἀνάμνησις ἐκείνου, τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπησα...»

Τὰ δάκρυα τὴν ἔπνιγον, ἐντούτοις μετὰ μικρὰν στιγμὴν σιωπῆς ἐπανέλαβε:

«Τί νὰ σὲ εἴπω περισσότερον, ἀγαπητή μου Ἄννα; Κατέπνιξα τὰ δάκρυά μου, κατέστειλα τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου, οὐδεὶς ὀφθαλμὸς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι μὲ εἶδε δακρύουσαν. Παρέστην ἀτάραχος, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴν σπαρασσομένην ὑπὸ φρικώδους ὀδύνης, εἰς τὴν γαμήλιον τελετήν. Εἶδον τὸν Γεώργιον φαιδρότατον νὰ κατέρχεται τὰς βαθμίδας τοῦ ναοῦ ἔχων εἰς τὸν βραχίονά του τὴν νεαρὰν καλλιτέχνιδα.

»Μετά τινας ἡμέρας τὸν ἐπανεῖδον εἰς τὴν οἰκίαν μας παρουσιάζοντα τὴν εὐδαίμονα σύζυγόν του, καὶ ἀποχαιρετίζοντα ἡμᾶς διότι ἀνεχώρει μετ' αὐτῆς διά τινας μῆνας εἰς Γαλλίαν.

»Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεώς των, ἡ καρδία μου κατεσπαράσσετο, ἀλλὰ ὑπῆρξα γενναία, ὑπέμεινα τὰ πάντα· μὲ τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων ἐπευχήθην τὴν σύζυγον τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἔθεσα τὰ τρέμοντα χείλη μου ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὸ ὁποῖον ὁ Γεώργιος εἶχεν ἤδη τοσάκις ἀσπασθῆ, ἀλλ' αἱ προσβολαὶ ὑπῆρξαν πάρα πολὺ δυναταὶ δι' ἐμέ, καὶ μὲ κατεσύντριψαν.

»Ἤδη, τὸ ποτήριον τῆς πικρίας ἐκενώθη. Δὲν μοὶ μένει εἰμὴ μία σταγών· αὕτη εἶναι ν' ἀποθάνω, χωρὶς νὰ τὸν ἐπανίδω...»

Δὲν ἐπεχείρησα νὰ τὴν παρηγορήσω, ἡ λύπη της ἦτο ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι τελειόνουν μὲ τὴν ζωήν...

. . . . . .

Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνοίγετο διὰ νὰ διέλθῃ ἓν φέρετρον κεκαλυμμένον δι' ἀνθέων!

Συνώδευσα τὴν Λευκὴν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς κατοικίας. Ὁπόταν τὸ φέρετρον κατετέθη ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ οἱ παρευρεθέντες ηὐλόγησαν τὸ λατρευτὸν αὐτὸ λείψανον, ἐπλησίασα καὶ ἐγὼ καὶ ἀφῆκα νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἓν ἄνθος κυκλαμίνου μαραμμένον καὶ ξηρόν· μετὰ ταῦτα, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά μου, ἀπεμακρύνθην βραδέως ψιθυρίζουσα μίαν δέησιν εἰς τὸν Ὕψιστον.

Εἶχον ἐκπληρώσει τὴν τελευταίαν εὐχὴν τῆς δυστυχοῦς νεκρᾶς!

Μετάφρασις ὑπὸ τῆς Δεσποινίδος ΣΟΦΙΑΣ Σ. Δ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

Τὰ χείλη τοῦ Νορμανδοῦ ἔλαβον ἔκφρασιν περιφρονήσεως.

Προέβη βραδέως ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ παράθυρα.

—Τρέμεις; τῇ εἶπεν· ἔχεις ὅμως ἄδικον· δὲν ἔρχομαι ἐδῶ ποθῶν νὰ σὲ βλάψω ἢ νὰ σὲ φονεύσω. Ἔθραυσες μόνη τοὺς δεσμούς, οἵτινες μᾶς ἥνωνον καὶ δὲν εἴμεθα τοῦ λοιποῦ οὐδὲν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον· ἔρχομαι μόνον νὰ σοὶ ζητήσω ἐξήγησιν....

—Πλησίασε τότε καὶ κάθησε ἐδῶ, τῷ εἶπε δεικνύουσα ἕδραν ἀπέναντι αὐτῆς.

Ἐκεῖνος ὑπήκουσε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐσιώπα, αὐτὴ ἐπανέλαβε.

—Δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἔχω ὑποχρέωσιν ἣν πρέπει νὰ ἐκπληρώσω καὶ τούτου δοθέντος, εἶσαι ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήσῃς κατ' ἐμοῦ ὅ,τι θελήσῃς, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ διεκδικήσω ἀπέναντί σου, οὐδ' αὐτὴν τὴν ζωήν μου, διότι γνωρίζω ὅτι μεγάλως ἥμαρτον πρὸς σέ.

—Μεγάλως! ἀληθῶς.

—Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ μὲ φονεύσῃς ὡς λέγεις, ἢ ἂν προτιμᾷς νὰ μὲ τιμωρήσῃς ἄλλως, διατί ἦλθες ἐδῶ ;

—Διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθω κάτι.

—Ἐρώτησον, θὰ σοὶ ἀπαντήσω.

—Εἰλικρινῶς ;

—Ὀμνύω εἰς τὴν ψυχήν μου, ὅτι θὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν.

—Ἀφοῦ ἐσκόπευες νὰ μ'ἀπατήσῃς, διατί ἡ κωμῳδία ἐκείνη τῆς παραδοχῆς τοῦ γάμου.... καὶ ἡ ὑπόκρισις ἔρωτος ἐξ οὗ.... πάσχω τόσον ;

—Τὸ πεπρωμένον μὲ ἠνάγκασε.

—Τὸ πεπρωμένον εἶναι ἁπλῆ λέξις.

—Ὄχι· διότι ἐγὼ ὑπέφερα πλέον ὑμῶν.

—Πλέον ἐμοῦ ; εἶναι δυνατόν ; χάνων σέ, ἀπώλεσα τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν τιμήν, τὴν ὑπόληψιν δι'ἧς τὸ ὄνομα τῶν λὰ-Βιλλωδαὶ περιεβάλετο καὶ ἐκτὸς τούτων, τὴν χαράν..... τὴν ἄμετρον, ἧς σὺ ἦσο ἡ ἀφορμή. Τὰ πάντα ὑστερήθην συγχρόνως. Ναί, ἐρυθριῶ ὁμολογῶν ὅτι, ἐκ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν, ὅ,τι πλειότερον θρηνῶ, δὲν εἶναι ἡ ὑπόληψις τῆς κοινωνίας, δι' ἣν τόσον ἤμην ὑπερήφανος !

—Ἀλλὰ τί λοιπόν ;

—Σύ ! Ναί, διότι σὲ ἠγάπων μὲ τοιοῦτον πάθος, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ συνειθίσω τὴν ἰδέαν ὅτι σὲ ἔχασα, καὶ ὅτι μάλιστα ἀνήκεις εἰς ἄλλον. Ὤ, ὡς πρὸς τὸν ἄλλον αὐτὸν καὶ ἂν πρόκειται νὰ χαθῶ, θὰ τὸν συντρίψω,τὸ ὀμνύω εἰς τὸν Θεόν,ὡς τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ μετάλλου, ὅπερ σοὶ ἐδώρησε.

Καὶ λαβὼν ψέλλιον χρυσοῦν κείμενον πρὸ αὐτοῦ τὸ συνέτριψεν εἰς τεμάχια.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία, ἐμειδίασε πικρῶς.

—Πιστεύετε ὅτι τὸν ἀγαπῶ ;

—Ἐπειδὴ παρεδόθητε εἰς αὐτόν.

—Πολὺ καλά·καὶ τί ἄλλο θέλεις ἀκόμη νὰ μάθῃς ;

—Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα σου, ἐὰν ἦσαι ἡ ἐρωμένη τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ.

—Εἶμαι.

—Μοὶ ὑπεσχέθης εἰλικρίνειαν, πρέπει δὲ νὰ λάβω ἀπόφασιν σοβαράν, νὰ περιπλέξω τοὺς ἀδελφούς μου εἰς ἐπιχείρησιν ἐπικίνδυνον, καὶ νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν μετρίαν περιουσίαν μας, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐνεργήσω ἐλαφρῶς. Εἶναι ἀληθὲς λοιπόν ;

—Μάλιστα.

—Αὐτὸς σὲ παρεκάλεσε νὰ φύγῃς, νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν στέγην,ἥτις σὲ ἐδέχθη τόσῳ γενναίως, καὶ νὰ μᾶς ἀφίσῃς ταράσσουσα τὴν εἰρήνην οἰκογενείας, ἥτις ἔζη εὐδαίμων ;

—Μάλιστα.

—Σοὶ ἐπεδείκνυε φαίνεται τὴν περιουσίαν ἥτις τῷ ἐξασφαλίζει ἀποτρόπαιον ἰσχύν ; Σὲ διέφθειρε ἐπιδεικνύων τὰ πλούτη του ; Σοὶ ὑπεσχέθη ἀνάκτορα πρὸς κατοικίαν ὅπως σὲ παρασύρει ; καὶ τὴν πολυτέλειαν ἣν παρ' ἡμῖν ἐστερεῖσο ;

— Μάλιστα.

— Καὶ οὐδὲν ἄλλο τὸν συνεκίνει εἰμὴ τὸ κάλλος σου ! Μὴ ἀρκούμενος νὰ κατορθώσῃ, ὥστε νὰ προδώσῃς τὸ καθῆκόν σου, δὲν ἐδίστασε νὰ συντρίψῃ τοὺς δεσμούς, οὓς πᾶς ἔντιμος ἄνθρωπος σέβεται. Δὲν ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐβύθιζεν εἰς τὸ πένθος σύζυγον, ὅστις ἐλάτρευεν, ὅστις σὲ λατρεύει ἔτι ἴσως, καὶ ὅτι ἤθελε καταστήσῃ γελοίαν τὴν θέσιν ὑπαλλήλων εἰς αὐτὸν ἀφοσιωμένων καὶ ἐντίμων ;

— Ὄχι.

— Σὲ ἱκέτευσε ἐπὶ μακρόν. Διὰ νὰ πλησιάσῃ ἴσως πρὸς σέ, ἠγόρασε τὴν Ρόχην καὶ ἦλθεν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ οἰκοδομήσῃ πύργον μεγαλοπρεπῆ ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἐφάνημεν ἀρκετὰ χονδροειδεῖς ἡμεῖς τὰ θύματά του ! καὶ πόσον θὰ ἐγέλασε μὲ τὴν ἀφέλειάν μας, τὴν ἀθωότητα τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἀφέθησαν νὰ περιζωθῶσι μὲ τὴν ῥαδιουργίαν, δι' ἧς ἀνάνδρως μᾶς περιέβαλλεν ! Ὤ ! πῶς τὸν μισῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅστις τῇ βοηθείᾳ τοῦ σκανδαλώδους πλούτου, ὃν διαθέτει, ἦλθε νὰ σὲ σκανδαλίσῃ ὡς ὁ δαίμων καὶ νὰ σὲ προτρέψῃ νὰ ἀπατήσῃς ἄνδρα, ὅστις εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ παραδώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς γυναικός !

— Τὸν μισεῖς ;

— Ὤ ! ναί !

— Θανασίμως ;

— Μάλιστα.

— Πλησίασε, Ἰωάννη, πλησίασε ἀκόμη, ἐλθὲ ἐδῶ πλησίον μου καὶ ἄκουσόν με.

Ὁ λὰ Βιλλωδαὶ ἠγέρθη μηχανικῶς, ἐπλησίασε τὴν ἕδραν του πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου τῆς γυναικὸς καὶ ἐκάθησε πάλιν.

—Σοὶ ὑπεσχέθην, Ἰωάννη, τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἐκείνη λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της καὶ σοὶ ὀμνύω καὶ πάλιν ὅτι πᾶν ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω εἶναι ἀληθὲς καὶ ἄκουσόνμε.

— Ὁμίλει.

—Ναί, ὁ βαρόνος, ἀφ'ἧς ἡμέρας μὲ εἶδε παρὰ τῷ πρίγκηπι, μοὶ ἐδήλωσεν οὐχὶ διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ δι' ἑνὸς τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, ἅτινα εἶναι καὶ τῆς γλώσσης εὐφραδέστερα, ὅτι μὲ εὕρισκεν ὡραίαν. Αὐτὸς ἠγόρασε τὴν Ρόχην καὶ ἦλθεν ἐπίτηδες ἐκεῖ ὅπως μὲ ἐπανίδῃ. Αὐτὸς ἐπίσης δι'ὑποσχέσεων πλούτου καὶ εἰρωνειῶν ἐπὶ τῆς παρούσης θέσεώς μου, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν ἥτις ἐδῶ μὲ περιβάλλει, κατέβαλε πάντα ἀγῶνα ὅπως μοὶ καταστήσῃ μισητὸν τὸν ἤρεμον βίον ὃν γενναιοφρόνως μοὶ ἐχορήγησες ! Αὐτὸς ἐπὶ τέλους ἔπαιξε πρὸς ἐμὲ τὸ παιγνίδιον ὃ παίζουσι πρὸς τὰ μικρὰ στρουθία ὅπως τὰ σαγηνεύσωσι καὶ ὅπερ θὰ ἐσαγήνευε πᾶσαν γυναῖκα !

—Καὶ σὲ παρέσυρε καὶ σέ ;

Τὸ αὐτὸ πικρὸν μειδίαμα ὑπήνοιξε τὰ χείλη τῆς κρεολοῦ καὶ ἐσκίασε τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς.

—Τὸ ὑποθέτεις ; τῷ εἶπεν.

—Καὶ πῶς θέλεις νὰ μὴ τὸ πιστεύσω, ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐραστής σου ;

—Ναί· ἀλλ' εἶπέ μου, ἀφ'ὅτου σ'ἐγκατέλειπα, τί κυρίως σκέπτεσαι ;

—Πῶς νὰ ἐκδικηθῶ.

—Εἶναι τοῦτο εὐχαρίστησις ;

—Ἡ μόνη,ἥτις δύναται νὰ μὲ δελεάσῃ!

—Πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ μὴ δελεάσῃ καὶ ἐμέ ;

—Μισεῖς κανένα ;

—Δι'ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου.

—Ποῖον ;

—Κατὰ πρῶτον μίαν γυναῖκα.

—Καὶ ἔπειτα ;

—Τὸν βαρόνον Ροζενδάλ.

—Τὸν ἐραστήν σου ;

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι θανάσιμος ἐχθρός μου !

Ὁ λὰ-Βιλλωδαὶ ἔμεινεν ἔκπληκτος.

Πῶς ἡ Μαρία αὕτη, ἥτις παρὰ τὴν ἀναξίαν διαγωγήν της, ἀνεκίνει τὴν φλέγουσαν τέφραν τοῦ μεγάλου πάθους ὅπερ τὸν κατεβίβρωσκεν, ἡ ἐρασμία γυνή, ἡ ἀπατεών, ἐτόλμα νὰ τὸν διαβεβαιοῖ ὅτι ἐμίσει τὸν ἐραστὴν ὃν ἠκολούθησε ;

—Πρὸς ποῖον σκοπόν ;

—Δὲν τὸ ἐννοεῖς,ἐπανέλαβεν ἐκείνη,διότι ἀγνοεῖς τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας μου, ἀλλὰ θὰ σοὶ τὰ εἴπω ὅλα.

Καὶ τῷ διηγήθη τότε, διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ξηρόν, τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας της.

Τῷ διηγήθη τὸ δρᾶμα τοῦ μεγάρου Δ' Ἀρτάν, τὸν θάνατον τοῦ βαρόνου Ζάμ,τὴν φυγὴν τῆς μητρός της, ἥτις ἦτο μιγάς,μετὰ τοῦ μαρκησίου.

Τῷ διηγήθη τὸν μεγάλον ἔρωτα ὅστις διέφλεγε τὸ μικτὸν αἷμα τῆς Μερσεδές,πρὸς τὸν μαρκήσιον Δ'Ἀρτὰν καὶ ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ φρίξῃ, σκεπτόμενος τὴν παράδοξον ὁμοιότητα τοῦ ἔρωτος τούτου, μὲ τὸ αἴσθημα τῆς μικρᾶς Βαρβάρας, ἥτις ἐπρόδιδε τὴν κυρίαν της, δι' αὐτόν, ὡς ἔπραξεν ἄλλοτε ἡ Μερσεδὲς διὰ τὴν ὡραίαν Ματθίλδην, πρὸς χάριν τοῦ κυρίου της.

Οὐδεμίαν λεπτομέρειαν παρέλειψεν ἡ κρεολὸς οὐδὲ τὴν γέννησιν τοῦ Ρολάνδου, τοῦ νόθου τούτου, ὅστις κατεῖχε τὴν θέσιν της, ἐνῷ αὐτὴ μόνη, ἦτο τὸ φυσικὸν τέκνον καὶ ἡ κληρονόμος τοῦ μαρκησίου· διηγήθη τὰς ῥαδιουργίας τοῦ Μορέλ, ὅστις ἐλάμβανε καὶ ἐξετέλει τὰς διαταγάς, αἵτινες τῷ ἐστέλλοντο ἐκ Παρισίων· καὶ ἐπὶ τέλους τὸν φοβερὸν θάνατον τοῦ πατρός της τοῦ συντελεσθέντος διὰ καταχθονίου ἐπιτηδειότητος, καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ τῇ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐν Κούβᾳ περιουσίαν του, τὰ θαυμάσια δηλαδὴ κτήματα τῶν Καρδενῶν, τῷ εἶπε τὴν τελευταίαν ὕβριν μετὰ τῆς σκληρᾶς καὶ ἀδίκου ἀρνήσεως τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ Ροζενδάλ.

Καὶ σύρασα ἔκ τινος κιβωτίου μικροῦ τὰς δύο γραμμάς, τὰς χαραχθείσας ὑπὸ τοῦ θνήσκοντος πατρός της, τὰς ἔδειξε πρὸς τὸν ἔκπληκτον σύζυγον αὐτῆς.

— Ἄ ! εἶμαι ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ὑπηρετῶν, ἐκ τοῦ αἵματος τῶν δούλων καὶ τὴν γενεὰν τῶν θαλαμηπόλων ! ἐγὼ ἡ γνησία θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν ; εἶπεν ἐξαπτομένη ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῶν δεινῶν της, θὰ πληρώσω ἀκριβὰ τὰς λέξεις ἐκείνας !

Καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐρεθιζομένη:

—Τὸ ὤμοσα ἐπὶ τῆς κόνεως τῆς μητρός μου καὶ θὰ τηρήσω τὸν ὅρκον μου. Ἤδη εὑρίσκομαι πλησίον των καὶ ἂν ἔβλεπον τὴν χολήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ψυχή μου κυλίεται, θὰ ἔτρεμον!

Ἀναμιμνησκομένη δὲ τοῦ γάμου της, εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην ὅτι, ἂν ὁ Ροζενδὰλ δὲν ἐρρίπτετο πρὸ αὐτῆς, ἴσως θὰ ἐλησμόνει τὴν μνησικακίαν της, καὶ ἐκδικήσεις, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐπλάσθη. Ἡ καρδία της τότε πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν εἶχε σώσει, καὶ τῇ ἀνέθεσε τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματός του, χωρὶς κἂν νὰ ἐξετάσῃ, ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ παρελθὸν αὐτῆς. Τῷ ὡμίλησε περὶ τῶν ἠρέμων, τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, ἃς διῆλθον ὁμοῦ. Ἀλλ' ἐπενέβη ὁ Ροζενδάλ, ὅστις τὴν ἐσκανδάλισε καὶ ἡ ἀπόφασίς της διελύθη ὡς καπνός. Ἀπώλεσε τότε τὴν φρόνησίν της, ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως ἤναψεν εἰς τὰ στήθη της καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀποδώσῃ ὅσον κακὸν τῇ ἔκαμαν, ἣν προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ, ἤναψεν ἐκ νέου. Ὠθουμένη τότε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτει ἄσυλον ὑπὸ τὴν στέγην ἐν ᾗ ὁ Ἰωάννης τὴν περιέθαλψεν, ἐρρίφθη εἰς αὐτὸν ἀπερισκέπτως καὶ τυφλῶς, εἰς παιγνίδιον, εἰς ὃ ἔμελλε νὰ θριαμβεύσῃ, πλήττουσα τὴν καρδίαν ἐκείνων, οἵτινες τὴν κατεπάτησαν ὑπὸ τοὺς πόδας των, τὴν προσέβαλον, τὴν κατεσύντριψαν!

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἤκουσε θαυμάζων.

Ἦτο μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ ἐξάψει τῆς παραφορᾶς αὐτῆς· καὶ ὑπέστη ἀδιόρατον ἔλξιν. Ἐλησμόνησε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν γυναῖκα, ἥτις τὸν προσέβαλε καὶ δὲν ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ ἢ τὴν ὀργισμένην ἐν τῷ δικαίῳ της θυγατέρα, ποθοῦσαν ν' ἀποδώσῃ ὅσον κακὸν τῇ ἔκαμον, ὡπλισμένην κακῶς μὲ μόνην τὴν ἰσχὺν τοῦ κάλλους της κατὰ τόσῳ ἰσχυρῶν ἀντιπάλων.

Ἀκίνητος πρὸ αὐτῆς, ἵστατο ἐν τῇ σοβαρᾷ στάσει δικαστοῦ καὶ δὲν ᾐσθάνετο τὸ θάρρος νὰ τὴν καταδικάσῃ.

—Λέγεις ὅτι τὸν ἀγαπῶ, συνεπέρανεν ἐν τέλει, καὶ θὰ τοῦ εἶχον ἤδη χύσει τὰ σπλάγχνα δι' ἐγχειριδίου, καὶ θὰ τὸν εἶχον στραγγαλίσει διὰ τῶν δακτύλων μου, ἐὰν ἠδυνάμην, θὰ τὸν ἐδηλητηριάζον, ἐγκληματοῦσα, μὲ τὸν κίνδυνον τῆς καρατομήσεως χωρὶς νὰ μετανοήσω· ἀλλ' ἔχω ἀνάγκην νὰ κτυπήσω ἄλλους πρὸ αὐτοῦ· αὐτὸς θὰ τιμωρηθῇ τελευταῖος, ἀλλὰ δὲν εὗρον ἀκόμη μαρτύριον κατάλληλον δι' αὐτούς.

—Ἐγὼ γνωρίζω ἕν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί.

—Ποῖον;

—Εἶναι τὸ μυστικόν μου, ἀλλ' ἂν τὸ θελήσῃς συννενοούμεθα.

— Πῶς;

— Ὁ βαρόνος σὲ ἀγαπᾷ;

— Ὅσον τὸν ἀποστρέφομαι.

Καὶ σκυθρωπή, μὲ τὸ ὄμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἴσχους, προσέθετο:

— Μ' ἀγαπᾷ ἀπείρως.

— Δύνασαι νὰ τῷ ἐπιβάλῃς τὰς ἰδιοτροπίας σου;

— Ἴσως.

— Τότε ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ μοὶ τὸν παραδώσῃς.

— Ποῦ; εἶπεν ἐκείνη ζωηρῶς.

— Κάποτε ἔρχεται εἰς Ἄβρην, ὅπου ἔχει πλοῖα ἕτοιμα πάτοτε πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ναί, ἔχει πᾶν ὅ,τι θελήσει, καὶ στόλον ἀκόμη ὡς τοὺς ἡγεμόνας.

— Ὦ! ἂς ἠδυνάμην νὰ τὸν συναντήσω εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις εἶναι κοινὴ δι' ὅλους· νὰ τὸν καταδιώξω κατὰ πόδας καὶ νὰ εὑρεθῶ παράπλευρος πρὸς αὐτὸν εἰς μέρος τι ἔρημον· ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου Θωμᾶ, ὅστις ἔχει ἔνστικτά τινα πειρατικά. Ἀλλ' εἶναι τολμηρόν, εἶναι ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον; ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία σκεπτική.

— Ναί.

— Διατί;

— Διότι πρέπει νὰ σύρῃς τὸν ἐραστήν σου εἰς ταξείδιον διὰ θαλάσσης καὶ ἔπειτα νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς. Τὰ λοιπὰ εἶναι ἔργον ἐμοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν μου.

— Καὶ ἂν ἠδυνάμην νὰ τὸ πράξω; ἂν σοὶ παρέδιδά τι, ὅπερ αὐτὸς θὰ κατεδίωκεν εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς;...

—Θὰ τὸ πράξῃς;

— Θὰ δοκιμάσω.

— Προσπάθησε, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ὅ,τι θὰ γείνῃ θέλει ἐμποδίσει τοὺς ἄλλους νὰ γελάσωσι μὲ τοὺς λὰ Βιλλωδαί.

— Δὲν σοὶ ὑπόσχομαι νὰ ἐπιτύχω· ὀμνύω ὅμως ὅτι θὰ προσπαθήσω καὶ ἴσως ταχύτερον ἀφ' ὅτι σκέπτεσαι. Ἑτοιμάσου πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς θὰ σὲ εἰδοποιήσω.

— Εὐχαριστῶ.

Καὶ οἱ δύο σύζυγοι ὡμοίαζον ἤδη πρὸς συνεταίρους, οἵτινες ἀπεχωρίζοντο, ἀφοῦ συνεφώνησαν ἐπιχείρησίν τινα.

Ὁ Ἰωάννης ἠγέρθη.

Δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀτενίσῃ ἐκείνην, ἣν τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ μισήσῃ. Τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣν ἠδύνατο ἐξ ἀλαζονίας νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην της, ἀλλ' ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὴν πάσχουσαν πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ἂν δὲ καὶ διὰ τῆς πράξεώς της εἶχεν ὀρύξει ἄβυσσον μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἐντίμου, ἐφοβεῖτο ἐν τούτοις μὴ νικηθῇ ἐκ νέου ὑπὸ τῶν θελγήτρων τῆς γοήσσης.

Ἐβάδισε λοιπὸν πρὸς τὸν ἐξώστην μὲ τὸ βῆμα ἀβέβαιον καὶ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν.

Ἐκείνη τὸν ἠκολούθει ἐν σιγῇ, οἰκτείρουσα αὐτὸν καὶ μεμφομένη ἑαυτήν, διότι ἐδηλητηρίασε τὸν βίον τοῦ καλοκἀγάθου τούτου πλάσματος, τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ ἐντίμου, ἐννοοῦσα καλῶς καὶ αὐτὴ ὅτι τὸ κακόν, ὅπερ τῷ ἐπροξένησε, δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐπανορθοῦνται.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ διασκελίσῃ τὸ μαρμάρινον περίζωμα:

— Ἐκεῖθεν θὰ ἐξέλθῃς; τὸν ἠρώτησε.

Δὲν πρέπει ν' ἀγνοοῦσι τὴν παρουσίαν μου εἰς τὸ μέγαρόν σου; εἶπεν ἐκεῖνος ἠρέμα. Ἰδέ, ἡ νὺξ εἶναι βαθεῖα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ ὁ κῆπος ἔρημος. Καὶ ἄλλως τε, προσέθετο μετ' ἀπελπισίας, τὸ πᾶν μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, ἀφότου σὲ ἔχασα. Τί μὲ μέλει διὰ τὸν δρόμον, ἀφοῦ πρόκηται νὰ μακρυνθῶ σοῦ;

— Ἰωάννη, τῷ εἶπεν αὕτη μετὰ τρεμούσης φωνῆς, μοὶ εἶπον ὅτι ἠσθένησες.

— Πράγματι, καὶ βαρέως· ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω· καὶ ὅμως ἤμην ρωμαλέος. Οἱ λὰ Βιλλωδαὶ ἔχουσι τὴν ψυχὴν προσκεκολλημένην εἰς τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁ κλονισμὸς ὑπῆρξεν ἀπότομος. Ἥσο, Μαρία, ὄχι τὸ ἥμισυ τῆς ὑπάρξεώς μου, ἀλλ' ἡ ὕπαρξίς μου ὁλόκληρος!

Καὶ λυγμὸς διέκοψε αἴφνης τὸν λόγον του.

Ἡ κρεολὸς ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Ἰωάννη, τῷ εἶπε, δύνασαι νὰ μὲ συγχωρήσῃς;

Ἐκεῖνος ἔστη, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἡ ἀλαζονία μόνη μὲ παρέσυρε, τῷ εἶπε· δὲν ἠδυνάμην ν' ἀνεχθῶ τὴν προσβολήν, χωρὶς νὰ τὴν ἀνταποδώσω.

—Βοήθησόν με λοιπὸν νὰ ἐκδικήσω τὴν ἰδικήν μου ὕβριν, καὶ τίς οἶδεν;

Ἐκείνη ἔλαβε τὴν χεῖρα του καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν κρατήσῃ.

—Δός μοι τὸ θάρρος νὰ τὸ κατορθώσω, τῷ εἶπεν.

—Ἄφες με νὰ φύγω, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, θὰ ἤμην ἄτιμος ἂν ἐρριπτόμην εἰς τοὺς πόδας σου! καὶ ἐνθυμοῦ τὴν ὑπόσχεσίν σου.

Καὶ ἁρπάσας τὸ περίζωμα τοῦ ἐξώστου διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του, ἐπήδησεν εἰς τὸν κῆπον.

Αἱ κιγκλίδες τούτου ἐπανεκλείσθησαν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἔμεινε μόνη, στηρίζουσα τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της ἐπὶ τῶν μαρμάρων τοῦ ἐξώστου, ὅπως δροσίζῃ τὸ πυρέσσον αἷμά της καὶ καταπραύνῃ τὰ νεῦρά της.

Καὶ ὅταν τὰ βήματα τοῦ συζύγου της δὲν ἠκούοντο πλέον ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν τοῦ κήπου, τότε ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ καὶ καλέσῃ τὴν Βαρβάραν.

Ἡ ὑπηρέτρια παρουσιάσθη πάραυτα, ἀλλὰ μὲ τὰ χείλη συνεσφιγμένα, τὸ μέτωπον σύνοφρυ καὶ σχεδὸν προκλητική, μὲ τὴν προπετῆ στάσιν ὑπηρετρίας, ἥτις ἀναμένει ν' ἀποπεμφθῇ.

—Κυρία, εἶπεν.

—Κλεῖσε τὰ παράθυρα.

Ἡ Βαρβάρα ὑπήκουσε.

Ἡ κρεολὸς ἐπανεκάθισεν εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἤρξατο γράφουσα σημειώσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου της: «Ἄβρη . . . εἰς μήν... Νὰ ἐπιβιβασθῇ».

—Δὲν θὰ κατακλιθῇ ἡ κυρία; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

—Ὄχι, ἀκόμη· ἀλλὰ σὺ ἀποσύρθητι· ἐκδύομαι μόνη.

Ἡ Βαρβάρα ἀπήρχετο ἔκπληκτος διὰ τὴν ἠρεμίαν τῆς κυρίας της, ὅταν ἡ Μαρία τὴν ἐκράτησε.

— Ἀ! ἀλήθεια, τῇ εἶπεν, ἐλησμόνησα· εἶχον πρὸ ὀλίγου μίαν ἐπίσκεψιν, πιστεύω μάλιστα ὅτι σὺ τὴν εἰσήγαγες. Ἔχεις λοιπὸν παράπονα ἐναντίον μου, ὥστε νὰ φέρησαι οὕτω καὶ νὰ ἐνεργῇς χωρὶς νὰ μὲ προειδοποιήσῃς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου;

— Ἀλλά, κυρία, ἐψέλλισεν ἡ Βαρβάρα τεταραγμένη.

— Ἔπρεπε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς· ὁ σύζυγός

μου θὰ εἰσήρχετο ἐδῶ, μὲ τὴν πλήρη συγκατάθεσίν μου. Ὕπαγε. Μόνον ἔσο μετ' ἐμοῦ εἰλικρινεστέρα ἐν τῷ μέλλοντι καὶ πρόσεχε, ὥστε σὺ καὶ ἐγὼ μόνον νὰ γνωρίζωμεν ὅ,τι προ ὀλίγου συνέβη· καλὴ νύκτα, παιδί μου.

ΙΖ'

Ὁ ἀγροκόμος ὑπελόγιζε κακῶς, ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν Ροζενδὰλ ὅτι θ' ἀπήρχετο τῆς Ρόχης τόσῳ ταχέως.

Ἀλλὰ ἡ ἀπάτη του οὐδένα ἔβλαπτεν.

Ἕκαστος ἠννόει ὅτι δὲν μετακομίζεται εὐκόλως οἰκογένεια ἐργατικὴ καὶ οἰκονόμος ὡς τοὺς λὰ Βιλλωδαὶ ἀπὸ κατοικίας, ἐν ᾗ διαμένει πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος.

Καὶ αἱ σιταποθῆκαι τῆς Ρόχης καὶ τὰ ὑπόγεια αὐτῆς ἔβριθον ἀχρήστων πραγμάτων, ἅτινα οἱ λὰ Βιλλωδαὶ ἐφύλαττον ἕως οὗ καταντήσωσι κόνις.

Καὶ περγαμηνῶν καὶ παλαιοχάρτων ὑπῆρχον ἐκεῖ σωρίαι.

Συνήθως δὲν ἀνασκαλεύει τις τοιαῦτα παλαιοντολογικὰ ἀντικείμενα.

Ὅσην ἂν ἔχῃ περιέργειαν, βαρύνεταί τις τὸ τοιοῦτον. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται νὰ ἐξαφανίσῃς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰ χειρόγραφα των προγόνων σου, τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

Ἡ περίστασις ἀπαιτεῖ νὰ τὰ παρατηρήσῃ τις πρὶν τὰ ἐξαφανίσῃ.

Καὶ τὸ συμφέρον καταβάλλει τὴν ἀργίαν.

Τοῦτο συνέβη ἐν Ρόχῃ.

Οἱ γείτονες συναχθέντες περὶ ἐκτεταμένην τράπεζαν, τεθλιμμένοι διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γείτονος αὐτῶν, ἤρξαντο ἐξετάζοντες τὰ παλαιόχαρτα.

Καὶ ἤκουέ τις τὸν θόρυβον τῶν συρομένων χαρτίων, ὡς εἰ τάγμα ὁλόκληρον ποντικῶν νὰ διήρχετο ἐπ' αὐτῶν.

Καὶ ἔβλεπέ τις ἐκεῖ ἀθώας ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, φιλοφρονήσεις ἐγγόνων πρὸς τοὺς πάππους αὐτῶν κατὰ τὴν ἑορτήν των, δεδεμένας μὲ ταινίας ἐκχρωματισμένας ὑπὸ τοῦ χρόνου, τὸ τελευταῖον χαῖρε ἀποθνήσκοντος στρατιώτου καὶ προσκλήσεις γάμου.

Εἷς τῶν φυλάκων ἀνεζωπύρει τὸ πῦρ τῆς ἑστίας, ὅπου πάντα τὰ ἄχρηστα ἐκεῖνα χαρτία ἐκαίοντο· ἦτο ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς οἰκογενείας, ἥτις ἐξηφανίζετο.

Αἴφνης ὁ Ἰωάννης ἀνέκραξεν :

— Ὦ ! διάβολε !

Οἱ γείτονες ἐστράφησαν ἔκπληκτοι.

— Τί τρέχει ; τὸν ἠρώτησαν.

— Τίποτε, μία βελόνη μὲ διετρύπησεν.

Οἱ γείτονες ἐτέθησαν πάλιν εἰς ἐνέργειαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὅμως ὁ Ἰωάννης ἐκάλεσε τὴν μητέρα του, νήθουσαν διὰ τελευταίαν ἴσως φορὰν παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ἑστίας.

— Μητέρα, τῇ εἶπεν, ὁ πατήρ μας ἄφηκε καμμίαν παραγγελίαν διὰ τὸν πάππον μας Βαστιᾶνον ;

— Ποῦ ἔκαυσαν οἱ λῃσταί ;

— Ναί.

— Ὄχι, τίποτε, παιδί μου.

— Παράδοξον !

— Ἦτο γενναῖος καὶ ἔντιμος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ γέρων ἰατρὸς βοηθῶν εἰς τὴν ἐργασίαν, ὡς οἱ λοιποὶ γείτονες.

— Ἀλλά, παρετήρησεν ὁ ἐφημέριος, ἦτο ἐπίμονος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐπροτίμησε νὰ ψηθῇ, ἀλλὰ νὰ μὴ δώσῃ τὰ ὀλίγα σκοῦδα, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττεν, εἰς τοὺς κλέπτας ὅπως τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μέγα ἁμάρτημα τῆς δολοφονίας τιμίου ἀνδρός.

— Ἡρωϊκὴ ἐπιμονή ! ὑπέλαβεν ὁ διδάσκαλος, ὅστις ἠγάπα ὀλίγον τὰς πομπώδεις φράσεις.

Ὁ Ἰωάννης οὐδὲν ἤκουεν· οὗτος ἀνέστρεφεν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τεμάχιον περγαμηνῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ρηθέντος προγόνου, ἡμιεσβεσμέναι τινὲς γραμμαὶ ἦσαν κεχαραγμέναι. Ὁ Ἰωάννης ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ ἐπ' αὐτοῦ μετὰ κόπου τὴν ἄκραν φράσεώς τινος.

Λάβετε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀρτοθήκης τὸ κλειδίον τοῦ κιβωτίου.

Δι' ὅσους δὲν γνωρίζουσι τὰ πράγματα καὶ τὰς φράσεις τῶν χωρικῶν, δὲν ἐννοεῖ ὅτι ὑπὸ τὴν φράσιν ἀρτοθήκη (mai) ἐννοεῖται ἔπιπλον χρησιμεῦον πρὸς κατασκευὴν καὶ φύλαξιν τῶν ἄρτων.

Εἶναι ἔπιπλον κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου δρυός, στερεόν, κεκοσμημένον ἐνίοτε δι' ἀναγλύφων καὶ μεταδιδόμενον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Ἡ ἀρτοθήκη τῆς Ρόχης ἦτο ἐκτάκτου στερεότητος καὶ ἠδύνατο νὰ καταφρονήσῃ τὴν πάροδον πολλῶν χρόνων.

Δυνάμεθα μάλιστα ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἦτο ὡραία ἀρτοθήκη, δυναμένη νὰ σκανδαλίσῃ τοὺς ὀρεγομένους τὰς γοτθικὰς ἀρχαιότητας καὶ κατά τινα τρόπον ὅλως πρωτότυπος.

Εὐτυχῶς δι' αὐτούς, οἱ λὰ Βιλλωδαὶ ἐσέβοντο τὰ οἰκογενειακὰ ἀντικείμενα καὶ δὲν ἐδελεάζοντο ὑπὸ τῶν προσφορῶν τῶν ἀρχαιοκαπήλων.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ὁ Ἰωάννης, ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸ βάθος τοῦ μαγειρείου.

Ἡ ἀρτοθήκη ἐπεδείκνυεν ἐκεῖ τὰς χάριτάς της.

Δὲν ἐξετέλει πλέον τὰ ἀρχαῖα καθήκοντά της, ἀλλ' ἐχρησίμευεν ὡς ὀψοφυλάκιον καὶ ὡς ἀρτοθήκη.

Ὁ Ἰωάννης ἐσκέπτετο. Τὸ κλειδίον τοῦ κιβωτίου ! Τίνος κιβωτίου ; Οὐδεὶς ἐν τῷ οἴκῳ ἐγνώριζε τὴν ὕπαρξιν τοιούτου.

Ἡ γωνία ἐκείνη τῆς περγαμενῆς τὸν ἐτάρασε.

Διὰ νὰ σκεφθῇ ἀνετώτερον καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν μυστηριώδη ἀρτοθήκην, ἐπεθύμει νὰ ἠδύνατο νὰ προπέμψῃ τοὺς βοηθοὺς αὐτοῦ, τὸν ἰατρὸν δηλαδή, τὸν ἱερέα καὶ τὸν διδάσκαλον, παρὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν των.

Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πάππος του, οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ ἀσκόπως τὴν φράσιν ἐκείνην.

Ἡ περγαμηνὴ αὕτη ἦτο προσκεκολλημένη ἐπὶ ἀσημάντου ἐπιστολῆς δι' ἰσχυρᾶς καρφίδος καὶ τρεῖς γενεαὶ εἶχον παρέλθει, χωρὶς νὰ προσέξωσιν εἰς αὐτήν· τοῦτο ὅμως δὲν ἐδήλου ὅτι ἦτο παντάπασιν ἀναξία λόγου.

Ὁ πρωτότοκος τῶν λὰ Βιλλωδαὶ ἀνεμνήσθη τότε τῆς φήμης, ἥτις περιέβαλε τὸν πάππον του Βαστιανόν, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Ἐβεβαίουν δηλαδὴ ὅτι οἱ βασανισταί του ἀνεκάλυψαν ἐπὶ τέλους τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον τὰς οἰκονομίας του καὶ μὴ συλληφθέντες, ἀνεχώρησαν εἰς τόπον μακρυνὸν νὰ τὰς ἀπολαύσωσιν ἐν εἰρήνῃ.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ οἰκογένεια ἦτο πολὺ πτωχοτέρα, ἀφ' ὅ,τι ἠδύνατό τις νὰ προσδοκᾷ μετὰ τόσα μακρὰ ἔτη οἰκονομιῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἐν τούτοις ἠγέρθη καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγον ἔξω, ἐπανῆλθε καὶ ἀφελῶς ἐπλησίασε πρὸς τὴν ὀψοθήκην.

Τὴν ἤνοιξε.

— Τί ὡραῖο ψωμὶ ἔγεινε αὐτὴν τὴν φοράν, εἶπε, πρέπει νὰ ληφθῇ φροντὶς νὰ γίνεται πάντοτε τοιοῦτον.

Ἀλλ' οὔτε κλειδίον εὗρεν, οὔτε ἐφάνη οὐδαμοῦ ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ τοιοῦτον.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ κλειδίον αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ κλεὶς τοῦ χρηματοκιβωτίου, τοῦ περιέχοντος ἴσως διπλᾶ λουδοβίκια καὶ πιστόλας.

Καὶ ὁ νοῦς τοῦ Ἰωάννου εἰργάζετο ὁλονὲν καὶ τὰ χαρτία ἐκαίοντο.

Ἐξῆλθεν ἐν τούτοις ἐκ νέου ὅπως δροσισθῇ ἐν τῷ καθαρῷ ἀέρι. Ἐζήτει νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα ἐκεῖνο.

Διερχόμενος πλησίον τῆς ἀρτοθήκης τῇ ἔδωσεν ἓν λάκτισμα διὰ τοῦ ὑποδήματος αὐτοῦ.

Ἡ ὀψοθήκη ἀφῆκεν ἦχον διαφορετικὸν ἐκείνου, ὃν εἶχε τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς.

Ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀναμφιβόλως κενόν. Ὁ πρόπαππός του δὲν ἦτο ἀνόητος· εἶχε γράψει περὶ τοῦ κιβωτίου ὡς περὶ γνωστοῦ πράγματος, ὅπως ἔλεγον ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου «ἡ πόλις», ἐννοοῦντες τὴν Ρώμην, καὶ ὡς λέγουσιν ἁπλῶς «ἡ Βίβλος», ὅταν ὁμιλοῦσι περὶ τῆς ἁγίας γραφῆς.

Τὸ φαντασιῶδες κλειδίον ἀναπαρίστατο ἀδιαλείπτως εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἐλάμβανε σάρκα καὶ ὀστᾶ.

Πρώτην τώρα φορὰν μετὰ τὴν φυγὴν τῆς μιγάδος ἐσκέπτετο ἄλλο τι, παρὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις ἦτο τὸ εἴδωλόν του καὶ δι' ἣν δὶς ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του.

Στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ γιγαντιαίας δρυός, παρετήρησεν ἄνωθεν τῆς ἑστίας τοὺς μυρίους σπινθῆρας, τοὺς ἀναθρώσκοντας ἐκεῖθεν, διασπειρωμένους δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς τὸ κενόν.

Οἱ τρεῖς γείτονες εἰργάζοντο ἀόκνως.

Καὶ ἐνῷ ἀνελάμβανε πάλιν τὰς σκέψεις του, ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους κιβωτίου, καραγωγεύς, ἐρχόμενος ἐκ τοῦ χωρίου, τῷ ἐκόμισεν ἐπιστολήν.

Παρετήρησε τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς, καὶ ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς Βαρβάρας.

Ὁ χαρακτὴρ ἦτο κάκιστος, ἀλλὰ ὁ χάρτης λεῖος καὶ εὐώδης.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεγνώρισε τὸ προσφιλὲς τῇ Μαρίᾳ-Εὐαγγελίᾳ ἄρωμα καὶ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἰδοὺ τί ἡ Βαρβάρα τῷ ἔγραφε :

«Προσφιλῆ μου αὐθέντα,

»Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί συνέβη χθὲς ἐνταῦθα. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου ἡ κυρία ἀντὶ νὰ μ' ἐπιπλήξῃ καὶ νὰ μὲ διώξῃ, μοὶ ἐφέρθη γλυκὰ καὶ ἥμερα. Ἔπειτα, ὅταν ἔμεινε μόνη, ἐγὼ ἐκύτταξα κρυφίως ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων καὶ εἶδον ὅτι ἔκλαιε καὶ ἐσπόγγιζε τὰ μάτια της μὲ τὸ μανδήλιόν της. Τὴν μισῶ μὲν δι' ὅσα σᾶς ἐπροξένησε κακά, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην καὶ νὰ μὴ τὴν λυπηθῶ. Ἐφαίνετο τόσον δυστυχής! Ἐδῶ κάτι τρέχει· ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους φαίνεται χαρούμενη, ἀλλ' ὅταν μένει μόνη φαίνεται λυπημένη σὰν τὴν Μαγδαληνήν.

»Ὁ πρῶτος ἀμαξηλάτης μας, ἕνας ἐγγλέζος, λέγει ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τῶν Παρισίων.

»Ἀφότου ἐφύγατε, τίποτε δὲν ἄλλαξε· μόνον τώρα εἶναι πειὸ μελαγχολικὴ παρὰ πρότερον. Οὐδέποτε τὴν εἶδον περισσότερον καταβεβλημένην ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἑσπέραν. Σᾶς ἔγραψα γρήγορα καὶ βιαστική, διὰ νὰ σᾶς κρατῶ ἐνήμερον.

»Χαίρετε, κύριε Ἰωάννη. Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ καὶ οὐδένα ἄλλον θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς.

«Ἡ μικρά σας
»ΒΑΡΒΑΡΑ»

Ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσε δὶς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Καὶ ἠσθάνθη μεγίστην ἀνακούφισιν διὰ τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας.

Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἔπασχε καὶ τὰ δάκρυά της ἐνόμιζεν ὅτι ἐξήλειψαν τὸ ἁμάρτημα αὐτῆς.

Ἤδη εἶχε δύο προσβολὰς νὰ ἐκδικήσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκείνην τῆς κρεολοῦ.

Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν εἰς τὰς χεῖράς του.

Καὶ μόνον ὅταν ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ δείπνου τὸν ἐξήγαγε τῶν σκέψεών του.

Ἐβάδισε τότε πρὸς τὸν πύργον μετὰ δυσαρεσκείας, ὅτε ὑψηλή τις ὑπηρέτρια, μὲ τὴν κόμην ἄτακτον καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα πλῆρες ἐρυθρῶν κηλίδων, ἐφώναξε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της:

— Κὺρ Γιάννη, κὺρ Γιάννη!

— Ἥσυχα, Φραγκίσκη, εἶπεν ἐκεῖνος, νομίζει τις ὅτι ἔπιασε φωτιὰ τὸ σπῆτι.

Οἱ Νορμανδοὶ ὑπηρέται ἔχουσι τὸ προνόμιον τοῦ ἐλευθέρως φέρεσθαι μετὰ τῶν κυρίων των καὶ ἀποδεικνύουν πάντοτε ὅτι ἡ γλῶσσα δὲν εὑρίσκεται χωρὶς λόγον εἰς τὸ στόμα των.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Φραγκίσκη ἀπήντησε ἀμέσως καὶ καταλλήλως:

— Καὶ μήπως αὐθέντη δὲν τοῦ φαίνεται κανενὸς ὅτι ἔπιασε τῷ ὄντι φωτιὰ μὲ ἐκεῖνο ποῦ γίνετ' ἐδῶ μέσα;

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἥρπασεν ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν ἀπέθεσε κατὰ μέρος διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν θύραν.

— Ἔτσι μπράβο, κὺρ Γιάννη, εἶπεν ἐκείνη γελῶσα, ἔτσι σᾶς θέλω! διότι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἴσαστε ὅλο μουτρωμένος.

[Ἕπεται συνέχεια.] ΤΟΝΥ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΩΝ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Μετὰ 4 φυλλάδια συμπληροῦται καὶ τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτόρων εἴσπραξις καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἑξάμηνον συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φυλλαδίου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

Η ΓΕΙΤΩΝ

Διήγημα FÉLIX FRANK

Β'

Ἡ Βαλερία ἀνεχώρησε καὶ ὁ Ἰούλιος παραζαλισμένος παρετήρει μὲ ἐξηγριωμένον βλέμμα τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐκείνη εἶχεν ἀκολουθήσῃ. Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἀπεμακρύνθη, πορευόμενος μετὰ συγκινήσεως πρὸς τὸ θρονίον, ἔνθα ἡ Βέρθα του τὸν περιέμενεν. Ἐπειδὴ ἤργησε, τὸν ἐμάλωσεν ὀλίγον.

Πόσον εἶνε γλυκὺ νὰ κάθηταί τις πλησίον νεάνιδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, καὶ νὰ τὴν κυττάζῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς! Ἡ εἰκὼν τῆς Βέρθας, ἥτις τοῦ ἐτάρασσε τὸ πνεῦμα, ἐξηφανίσθη καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν Βέρθαν, εἶχε λησμονήσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς παλαιᾶς του ἐρωμένης.

Ἡ Βαλερία, ἀνθοπῶλις τὸ ἐπάγγελμα, ὑπῆρξεν ἡ τελευταία ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου. Διεσκέδασε μαζί της ἐπί τινα χρόνον, καθὼς διεσκέδαζον μὲ τὰς ζωηρότητας τῆς ἀνθοπώλιδος οἱ περισσότεροι φίλοι της.

— Εἶνε τρελλή!

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπῳδός, ἥτις ἀνεκεφαλαίου δι' αὐτοὺς ὅλα τὰ προτερήματα τῆς Βαλερίας.

Ἀλλ' ἡ ἀνθοπῶλις, ἥτις δὲν ἔσχε παρὰ ἔρωτας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παιδαριώδεις, ἠγάπησεν ἐπὶ τέλους μὲ τὰ σωστά της τὸν Ἰούλιον. Ὅτε ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του, καταιγίς, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ὑποπτεύσῃ, ἐξερράγη αἰφνιδίως.

Ἡ Βαλερία, καθὼς ὅλαι αἱ γυναῖκες, μετεχειρίσθη παρακλήσεις, συγκινήσεις, δάκρυα, λιποθυμίας, ἀπειλὰς τέλος· τίποτε ὅμως δὲν κατώρθωσεν. Ὁ Ἰούλιος μᾶλλον ἀνιῶν ἐκ τῶν τοιούτων σκηνῶν παρὰ συγκινούμενος, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ προσεπάθησε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασίν του, καταφεύγων εἰς ἀφορμὰς τῆς μεγαλειτέρας σπουδαιότητος, ὑπεσχέθη νὰ ἔρχεται νὰ τὴν βλέπῃ ἐνίοτε καὶ ἤλλαξεν οἴκημα.

Ἡ Βαλερία, πληγωθεῖσα καιρίως, ταπεινωθεῖσα καὶ φύσει ζηλότυπος, παρηκολούθει τὰ διαβήματά του καὶ κατώρθωσε νὰ πεισθῇ μὲ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς, ὅτι εἶχεν ἀντίζηλον.

Ὁ Ἰούλιος λοιπὸν τὴν ἐγκατέλιπε δι' ἄλλην! Τὴν ἠπάτησεν!

Ὡρκίσθη νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ν' ἀνεγείρῃ φραγμὸν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὑπάρξεων, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς θλίψεως ὁ Ἰούλιος. Ἀλλ' ἀπεφάσισε πρῶτον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ πάλαι ἐραστοῦ της καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπανακτήσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν, τὴν καρδίαν του.

Εἴδομεν πῶς, παρασυρθεῖσα ἐκ τῆς ζηλοτυπίας, ἐπέφερεν ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, παροργίσασα αὐτὸν περισσότερον ἀντὶ νὰ τὸν προσελκύσῃ. Ὅπως αὕτη ἐνόει ἡ κόρη τοῦ Λουξεμβούργου ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου· διατί νὰ μὴ εἶνε τοιαύτη;

Ἡ ἀρετὴ δὲν ἦτο διὰ τὴν ἀνθοπώλιδα παρὰ λέξις κενή. Ἔπρεπεν ὅμως νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν πράξεων τῆς ἀντιζήλου ταύτης καὶ νὰ μάθῃ ποῦ κατ' ἰδίαν συνήντα τὸν ἐραστήν της. Ἡ Βαλερία οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι δὲν συνηντῶντο ἀλλαχοῦ. Ἀνεκάλυψε τὸ μέρος, ἔνθα κατῴκει ὁ Ἰούλιος, ἔμαθε τὴν κατοικίαν τῆς Βέρθας, ἀλλ' οὐδαμοῦ κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἔστω καὶ ἁπλῆν ἔνδειξιν περὶ τοῦ εἴδους τῶν ἐρωτικῶν τούτων σχέσεων. Ἡ μυστηριώδης αὕτη κατάστασις τὴν ἐτάραττε.

— Κρύπτονται, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, πόσαι προφυλάξεις διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν μικροῦλαν! Ἡ δεσποινὶς φοβεῖται νὰ ἐκτεθῇ· ἀλλ' ἂς βεβαιωθῶ μίαν μόνον φορὰν καὶ τότε ἀλλοίμονον...

Ἡ Βαλερία εἶχε προσχεδιάσῃ τὴν πορείαν της· μόνον, ἵνα ἐνεργήσῃ μὲ ἥσυχον τὴν συνείδησιν, ἐζήτει ἐπιμόνως ἐνδείξεις.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔνθα διέμενεν ἡ Βέρθα, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς αὐλῆς καὶ ἀντικρύ αὐτῆς ἡ Βαλερία ἐνῳκίασε δωμάτιον, ὁπόθεν κατεσκόπευε τὴν Βέρθαν καθ' ἑκάστην. Τὰ ἐκ μουσελίνης παραπετάσματα τῆς πτωχῆς κόρης ἦσαν κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνασυρμένα, ἵνα δύναται νὰ ἐργάζεται καλλίτερα, ὥστε ἡ γείτων της τὴν ἔβλεπε ζωγραφίζουσαν, πηγαινοερχομένην καὶ ἐξερχομένην.

— Ἄ! διενοεῖτο ἡ ἀνθοπῶλις κακεντρεχῶς μειδιῶσα, πηγαίνεις τώρα εἰς τὴν συνέντευξιν!

Ἀλλὰ δὲν εἶδεν οὔτε μίαν φορὰν τὸν Ἰούλιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἔνθα ἡ Βέρθα δὲν εἶχε διὰ σύντροφον, καὶ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας, παρὰ μόνον ὅνειρον εὐτυχῆ καὶ περιπαθῆ.

Ἡ Βέρθα ἐν τούτοις δὲν ὑπώπτευε ποτε, δὲν ἐγνώριζε μάλιστα τὴν ὕπαρξιν τῆς Βαλερίας. Τὸ δωμάτιον τῆς τελευταίας

ρισκόμενον κατὰ ἕνα ὄροφον ὑψηλότερα τοῦ τῆς Βέρθας δὲν εἶχε ποτὲ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐρωμένης τοῦ Ἰουλίου. Ἐνίοτε συνήντα εἰς τὴν ἐξώθυραν γυναῖκα, ἥτις τὴν παρετήρει μὲ ὕφος ἐχθρικόν, ἀλλὰ θεωροῦσα αὐτὴν ὡς παράφρονα οὐδέποτε ὑπέθετεν, ὅτι εἶχεν ἀπέναντί της ἐχθρὰν ἀκατανίκητον.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἰούλιος ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς Βέρθας καὶ ὑπὸ τὰ θέλγητρα τῆς καλλονῆς της ἔλαβε γενναίαν ἀπόφασιν.

—Βέρθα μου, τῇ εἶπεμίαν ἡμέραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἡτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ κήπου, ὑπήκουσα εἰς τὰς θελήσεις σου, ὅσον ἠδυνάμην νὰ ὑπακούσω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑπακούω πλέον περισσότερον καὶ πρέπει ἢ νὰ μ' ἀγαπήσῃς ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου ἢ νὰ σ' ἐγκαταλίπω διὰ παντός!

— Ἰούλιε, Ἰούλιε, τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ;

—Σὲ ἠκολούθησα χθὲς ἀπὸ μακράν, ἀποφεύγων τὰ βλέμματά σου· γνωρίζω ποῦ κατοικεῖς, εἶδα τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου σου· ἀγαπητή μου Βέρθα, πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς ὁλόκληρον τὴν καρδίαν σου, ὁλόκληρον τὴν ζωήν σου! Θέλεις, Βέρθα μου, νὰ γείνῃς σύντροφος τοῦ βίου μου, θέλεις νὰ γείνω σύζυγός σου;

Τοὺς λόγους τούτους ἡ Βέρθα περιέμενεν; Ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ θρονίου μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα, μόλις ἀναπνέουσα, ἀλλ' εὐτυχής, εὐτυχής... Ἄ! πῶς νὰ περιγράψῃ τις τὴν ἐπουράνιον χαράν, ἥτις ἐφαίδρυνε τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα χαρακτηριστικά;

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἀνθοδέσμη ἐξ ἀνθέων λευκῶν προσείλκυσεν ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς Βέρθας τὰ βλέμματα τῆς Βαλερίας. Ἡ Βέρθα παρετήρει τὰ ἄνθη μετὰ περιπαθείας ἐρωτικῆς καὶ εἰργάζετο, ἡ δὲ Βαλερία εἶδε μετ' ὀλίγον, ὅτι ἔφερε τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὰ χείλη της καὶ ὅτι τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς παρθενικῆς της κλίνης, ἵνα ἀφήσῃ ἐκεῖ ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἄρωμά της. Ἔλαβεν ἄπειρα ἀπὸ τὴν Βέρθαν φιλήματα... καὶ ἀπὸ τὸν Ἰούλιον!

Ὁ Ἰούλιος ἔπρεπε νὰ ψευσθῇ, ἵνα μὴ ἡ πρότασις αὕτη τοῦ γάμου ἐκπλήξῃ τὴν Βέρθαν, ἥτις οὔτε ἀμέσως προεκάλεσε τοῦτο οὔτε ἐμμέσως διὰ διπλωματικῆς ἐνεργείας, ἂν καὶ ἐνδομύχως ὠνειροπόλει μετὰ περιπαθείας τοιαύτην εὐτυχίαν, τὴν ἐπεθύμει ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς της! Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ διαταράξῃ τὴν πεποίθησιν τοῦ Ἰουλίου, ὅπως δὲν ἤθελε νὰ ἑνωθῇ παρὰ τοὺς ὅρους τῆς τιμῆς μετ' αὐτοῦ.

Τῇ ἀπέκρυψε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅτι ἦτο μονογενὴς υἱὸς πλουσίας οἰκογενείας, ἥτις, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ τοῦ ἠρνεῖτο τὴν ἀναγκαίαν συγκατάθεσιν, ἀφ' οὗ ἓν ἦτο ἀκόμη ἐνῆλιξ. Ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι αὐτεξούσιος... Ἂς περιμένωμεν. Θὰ προσπαθήσω νὰ προπαθέσω κατὰ μικρὸν τὸν πατέρα μου καὶ ὅταν τοῦ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ὅταν τὸν καταπείσω, ἡ Βέρθα μου θὰ μάθῃ τότε, ποῖος εἶμαι καὶ ποία εἶνε ἡ οἰκογένειά μου· ἂς ἀγνοῇ λοιπὸν πόσον πρέπει νὰ κοπιάσω, ὅπως τὴν ἀπολαύσω.

Πᾶν ὅ,τι ἐφαντάσθη νὰ τῆς διηγηθῇ ἡ Βέρθα, ὑπὲρ τὸ δέον ἀθῷα, εὐκόλως τὸ ἐπίστευσε καὶ ὁ Ἰούλιος εὐχαριστημένος ἐκ τούτου παρέστησεν ἑαυτόν, ὅτι κατήγετο ἐκ γονέων οὐχὶ εὐπόρων, οἵτινες διέμενον μακρὰν τῶν Παρισίων.

Τὴν ἀναλογίαν ταύτην ἀπέδιδεν ἐκείνη εἰς σύμπτωσιν, εἰς τὴν εἱμαρμένην, ἥτις εἰργάζετο διὰ τὸν ἔντιμον ἔρωτά της. Ἡ τέλεσις τῶν γάμων ἀνεβλήθη ἀπὸ κοινῆς συμφωνίας μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Ἰούλιος θὰ ἐπετύγχανε, καθὼς τοῦ εἶχον ὑποσχεθῇ, θέσιν προσοδοφόρον καὶ ἀνάλογον, πρὸς τὰς γνώσεις του.

Πῶς ἡμέραν τινὰ εὑρίσκομεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βέρθας τὸν Ἰούλιον ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν ἁπλῶν ἐπίπλων τοῦ οἰκήματος τῆς ἐρωμένης του, οἰκήματος πτωχικοῦ μέν, ἀλλ' ἱεροῦ καὶ ἐντίμου;

Γνωρίζομεν, ὅτι ἡ Βέρθα αὐστηρῶς τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τὴν ἀκολουθῇ καὶ νὰ τὴν ἐπισκέπτηται. Πῶς συνέβαινε λοιπὸν τοῦτο;

Πάντοτε ἐσέβετο ὁ Ἰούλιος τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκτάκτως παρεβίασε τὴν διαταγήν της καὶ ἡ Βέρθα, ἡ ἀγαπημένη του πλέον μνηστή, θυμωμένη ἐναντίον του, ἀλλὰ καὶ μειδιῶσα προσεπάθει νὰ τὸν διώξῃ, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐζήτει συγγνώμην μὲ παράπονον καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ, παρατηρῶν καὶ θαυμάζων τὴν τάξιν, μεθ' ἧς τὸ πᾶν εἶχε διετθετήσῃ. Ἡ Βαλερία τοὺς παρετήρει, χωρὶς νὰ τὴν βλέπωσιν· εἶδεν ἐκ τοῦ παραθύρου της, ὅτι ὁ Ἰούλιος περιέβαλε διὰ τῆς χειρός του τὴν ὀσφὺν τῆς Βέρθας καὶ ὅτι τὴν κατεφίλει μετὰ παραφορᾶς εἰς τὰ χείλη καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς παρὰ τὴν θέλησίν της. Δὲν εἶδε τίποτε περισσότερον, ἀλλὰ τοῦτο ἤρκει, ὅπως φοντασθῇ ὅ,τι ἤθελεν. Πόσον ἠπατᾶτο ἡ Βαλερία, διότι ἡ Βέρθα καὶ πρὶν καὶ τότε ἦτο ἀθῷα. Ὁ Ἰούλιος, τέλος, μετὰ τὴν νεανικὴν παραφορὰν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὡρκίσθη νὰ σεβασθῇ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Βέρθας καὶ δὲν τὴν ἐπεσκέφθη ἔκτοτε.

Ἡ Βαλερία, ἀμέσως τὴν ἑπομένην ἔγραφεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ νέου, γνωρίζουσα ἐκ τῆς μετ' ἐκείνου σχέσεως τὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ τὴν διαμονὴν τῶν γονέων του, ἐπιστολὴν ἀνώνυμον περιέχουσαν τὰς παραμικροτέρας λεπτομερείας τοῦ ἔρωτος τούτου καὶ παριστάνουσαν τὸν Ἰούλιον ὡς νέον χαρακτῆρος ἀσθενοῦς καὶ δοῦλον γυναικὸς τοῦ χειροτέρου εἴδους. Ἡ σκηνὴ τοῦ δωματίου δὲν ἐλησμονήθη, ἀλλὰ παρεστάθη μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα καὶ μεθ' ὑπερβολῆς ἀκατονομάστου.

Τὸ διάβημα, ὅπερ ἐπεχείρησεν ἡ Βαλερία, ἐπέτυχε πάραυτα. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἑβδομάδος, ὁ πατὴρ τοῦ Ἰουλίου ἔφθανεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας, καὶ ἐπέπληττε τὸν υἱόν του δι' ἐπιπλήξεων, αἵτινες ὡς κεραυνὸς τὸν προσέβαλλον.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἤξευρε, πῶς νὰ ἀποφύγῃ τὰς προσβολὰς τοῦ ἐξηγριωμένου πατρός του. Ὑποπτεύων κρύφιον τῆς Βαλερίας κτύπημα, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τρόπον, μεθ' οὗ τόσον τεχνηέντως εἶχε κατορθώσῃ ἐκείνῃ νὰ συναρμολογήσῃ τὰ ψεύδη μὲ δόσιν τινὰ ἀληθείας, ἐπιφυλασσόμενος νὰ καταπραΰνῃ βραδύτερον τὸν πατέρα του, ὁ Ἰούλιος ἐν τῇ ψυχολογικῇ ταύτῃ καταστάσει ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν καὶ ἀφέθη νὰ ὁδηγῆται ὡς παιδίον. Μόλις ἔσχε τὸν καιρόν, ἐπειδὴ ὁ πατήρ του τὸν ἐπέβλεπε, νὰ εἰδοποιήσῃ δι' ὀλίγων λέξεων τὴν Βέρθαν, ὅτι ἀνεχώρει κατεσπευσμένως διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξηρτᾶτο ἡ ἕνωσίς των, καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐπανίδῃ παρὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του.

— Καλὸ ταξεῖδι! ἐφώναξεν ἡ Βαλερία κακεντρεχῶς μειδιῶσα, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὄχημα, ὅπερ ἔφερε τὸν Ἰούλιον, τὴν ἐπιτύλισεν ἱσταμένην εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ὁπόθεν παρετήρει τὰς ἑτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως.

— Ἀλλοίμονον! πόσον εἶνε λυπηρόν! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Βέρθα, στενάζουσα εἰς τὸ πτωχικὸν δωμάτιόν της, κρατοῦσα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰουλίου ἀνοικτὴν εἰς τὰς χεῖράς της καὶ θέλουσα νὰ κλαύσῃ, πόσαι θλίψεις καὶ πόσα δάκρυα, πρὸ τοῦ νὰ ἀνήκωμεν ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον! δὲν πειράζει ὅμως, ἀρκεῖ ἡ ἀπουσία αὐτὴ νὰ μὴ διαρκέσῃ πολύ!... Καὶ ἐγώ, ἥτις ἐφάνην χθὲς τόσον ἀπότομος, τόσον αὐστηρὰ διὰ τὸν ἀγαπητόν μου Ἰούλιον!

Καὶ ἡ ἀτυχὴς κόρη ᾐσθάνθη τὴν καρδίαν της συσφιγγομένην ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ καὶ παρετήρησεν ἑαυτὴν μετ' ἀνεκφράστου λύπης εἰς τὸ κάτοπτρον.

— Πόσον θὰ τοῦ μειδιάσω, ὅταν θὰ μοῦ ἐπανέλθῃ! Πόσα θὰ τοῦ δώσω φιλήματα!

Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἀνεκούφισε, τὴν κατέστησεν εὐτυχῆ καὶ ἐπανέλαβε τὸν χρωστῆρα διὰ νὰ ἐργασθῇ μὲ ἥσυχον τὴν διάνοιάν της· ἐπανέλαβεν ἐπίσης ὅλα της τὰ ὄνειρα, τὰ παρθενικὰ καὶ ἀθῷα, περὶ τοῦ μέλλοντος! Πόσον ὡραῖα πράγματα θὰ ἐσχεδίαζεν ἡ πτωχὴ αὕτη κόρη ἀγαπῶσα καὶ ἐλπίζουσα!

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ Ἰούλιος, ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ὑφίστατο τὴν καταιγίδα τῆς πατρικῆς ὀργῆς, ἥτις ἐξηκολούθει ἀκόμη. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀμηχανίας καὶ τῆς σκοτοδίνης ἐκείνης, μία μόνον ἰδέα, μία μόνον φράσις τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν καὶ τὸν ἀνεκούφιζεν ὀλίγον:

— Ἐσεβάσθην τὴν Βέρθαν! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.

Διεύθυνσις Γραφείου:

Ὁδὸς Πινακωτῶν, ἀριθ. 10,

ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Σχλήμαν, ὁδὸς Πανεπιστημίου.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἅπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἕκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

Τὰ ἑξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἴς τε τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐνοοῦνται εἰς χρυσόν.

«Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει» ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. . . . . 2.

«Μάρτυς ἢ Λαυρεντία» μυθ. Ἀ. Δεννερύ, δραχ. 2,50.

«Μεγάλη Περιουσία» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75.

«Οἱ Μοῖκανοὶ τῶν Παρισίων» μυθ. Α. Δουμᾶ, δρ. . 5.

«Ὁ Πλοίαρχος Κορκοράν» μυθ. Ἰουλ. Βέρν, δρ. 1,30.

«Ροβῖνος Χοὸδ ὁ Εὐπατρίδης» μυθ. Α. Δουμᾶ, δρ. 1,25.

«Ὁ Ροκαμβόλ» μυθ. Πονσὸν δὲ Τερράϊλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκλήρων βιβλίων, ἑκάστου εἰς τόμους διῃρημένου: «Τὰ δράματα τῶν Παρισίων» τόμ. 3. «Ἄθλοι Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ἀνάστασις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ὡραία Ἀνθοκόμος» τόμ. 2. «Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λονδίνου» τόμ. 2. «Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων». «Τὸ Σχοινίον τοῦ Ἀπηγχονισμένου». «Ἡ Ἐπιστροφὴ τοῦ Ροκαμβόλ» τόμ. 3. «Οἱ Νέοι Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ». Τὸ ὅλον τόμοι 18. Τιμᾶται ὁλόκληρος ἡ σειρὰ δρ. . . 40.

«Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἑκατομμυρίων» συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων «Κόμητος Μοντεχρήστου» καὶ «Ἄρχοντος τοῦ Κόσμου» τόμ. 3, δραχ. . . . . 4.

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκδοτα Αὐτοῦ» ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τόμ. 2, δρ. . . . . 4.

«Αἱ Τραγῳδίαι τῶν Παρισίων» μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμ. 9, δρ. . . . . 10.

«Μαρκῶφ ὁ Μαλουίνιος» καὶ συνέχεια «Ὁ Μαρκήσιος Δὲ Λοῦ-Ρονὰν» τόμ. 2, δρ. . . . . 3 50.

«Ὁ Πυροσβέστης» καὶ συνέχεια «Ἡ Ἀπορρανισθεῖσα Κόρη», τόμ. 2, δρ. . . . . 3,50.

«Ὁ Ἐγγαστρίμυθος» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 3, δ. 3.

«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασὶ» μυθ. Πὼλ δὲ Κὸκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ . . . . . 80.

«Νάθαν ὁ Σοφὸς» ὑπὸ Lessinc, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρέργων Θ. Ἀφεντούλη, δρ. . . . . 1,25.

«Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων» μυθ. Πὼλ δὲ Κὸκκ δρ. 1.

«Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου» μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τόμ. 2, δρ. . . . . 5.

«Ποιήματα» Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ. . . 5.

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων μυθ. Β. Οὐγκὼ μετάφρ. Ι. Καρασούτσα μετ' εἰκόνων, τόμ. 2 δρ. . . . . 4.

«Οἱ Ἄθλιοι» Β. Οὐγκὼ μετάφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση μετ' εἰκόνων, τόμ. 5, ἄδετ. δρ. 10, χρυσόδετ. δρ. 13.

«Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου» ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκοὺρ ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τόμ. 2 δρ. 5.

«Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης» μυθιστ. Βίκτωρος Οὐγκὼ μετάφ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. . . . . 2.

«Αἱ Κατηραμέναι τῶν Παρισίων» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 2, δραχ. 3

Δράματα Βίκτωρος Οὐγκὼ: «Μαρία Τυδορὶς» δρ. . . 1.
» «Ἄγγελος Παταυίου» δρ. 1.
» «Ἐρνάνης» δραχ. . . . . 1.
» «Βυργράβοι» δραχ. . . . 1.
» «Ρυΐ Βλὰς» δραχ. . . . 1.

«Τὰ Σκότη τῆς Ζωῆς» μυθιστορία κατὰ μετάφρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ. . . . . 1,75.

«Ἐν Ἀγωνίᾳ» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 3. δρ. 2.

«Ὁ Ἰατρὸς τῶν Πτωχῶν» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμὰς . . . . . 2,50.

«Ἡ Μικρὰ Μήτηρ», μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ, δραχ. . 3.

«Ἡ Ἀρτοπῶλις» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν δρ. 5.

«Ὁ Χονδροκέφαλος» μυθ. Πὼλ δὲ Κὸκκ δραχ. . 1,50.

«Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρως» μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν τόμ. 7, δραχ. . . . . 6.

«Οἱ Ἄθλιοι τοῦ Λονδίνου» μυθ. Π. Ζακκὸν τόμ. 2. δρ. 2 50

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» μὲ συνέχειαν: «Ἡ Ἄνυμφος Μήτηρ» μυθ. Α Ματτεῦ δραχ. . . . . 2,30.

«Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία» ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικ ἀσμάτων μετὰ πλείστων εἰκόνων, δραχ. 1,5

«Ὁ Σαΐφ Ζουλιαζὰν» Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 17

«Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ συνέχεια: «Τὸ Ἀν τῆς Ἀλόης» μυθ. Ι. Φ. Σμίθ, τόμ. 2, δραχ. . . . . .

«Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπ τόμ. 4, δραχ. . . . . .

«Ὁ Γοῦς Μάννεριγκ» μυθ. Οὐάλτερ Σκὼτ δραχ. . .

«Ἡ Δεκαήμερος» τοῦ Βοκκακίου, ἄδετος δρ. 2,5 χρυσόδετος δραχ. . . . . .

«Ὁ Κερατὰς» Πὼλ δὲ Κὸκ κατὰ μετάφρασιν Κλ ἀνθους Τριανταφύλλου δραχ. . . . . .

«Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μυθ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150

«Ἡ Ἀθιγγανὶς» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν. τόμ. 5 δρ. 5

«Ὁ Ἰατρὸς Ραμὼ» μυθ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. . 1,50

«Ἡ Μοδιστροῦλες» μυθ. Πὼλ δὲ Κόκ, δρ. . . . 1,30

«Κραυγὴ τῆς Παράφρονος» μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλ λικοῦ, δραχ. 2,50

«Ἡ Μεγάλη Ἴζα» μυθ. Ἀλεξίου Μπουβιὲ δρ. 2,50

«Ὁ Εὐγενὴς Ἔρως» μυθ. Ἀλεξ. Δουμᾶ δρ. . . . 2

«Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα» μυθ. Ἰουλ. Μαρὺ δρ. 2,50

«Ὁ Λυκογιάννης» μυθ. Αἰμ. Ρισβοὺργ τόμ. 4 δρ. . 4

«Ἡ Ματθίλδη» μυθ. Εὐγενίου Σὺη μετάφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση δραχ. 5

«Μιχαὴλ Στρογκὼφ» μυθ. Ἰουλίου Βὲρν δραχ. . 1,50

«Ἰζολίνα ἡ Μεξικανὴ» μυθ. Μεῖν Ρεῖδ δρ. . . . 130.

«Ἡ Μεγάλη Καρδία» μυθ. Π. δ' Αἰγρεμὼν τόμ. 4, δρ. 5.

«Ἡ Σύζυγος τοῦ Νεκροῦ» μυθ. Α. Μπουβιὲ δρ. 2,75.

«Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσιὲ» μυθ. Α. Δελπὶ δρ. 1,25.

«Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως» Φ.Α. Μινιέ, μετάφρ. Ε.Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τόμ. 2, δρ. 2,50.

«Πρακτικὴ Ἰατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν» συγγραφεῖσα ὑπὸ Τιμ. Καρδαρᾶ ἰατροῦ μετ' εἰκόνων τόμ. 2, δρ. . 6.

«Τὰ Μυστήρια τῶν Φραμμασόνων» ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὁλοσελίδων εἰκόνων δρ. . . . . 7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ.	8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.03	12.50	3.00	—		ἀν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.	10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ.	12.56	—	5.08	7.25		ἀν.	—	8.55	5.24	6.40π
	ἀν.	12.59	6,00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ.	2.02	7.10	6.00	—		ἀν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ.	3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν.	9.29	1.08	—	6.25
	ἀν.	4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ.	10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ.	6.18	9.45	7.40	—		ἀν.	10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν.	6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ.	8.10	11.40	8.55	—		ἀν.	1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν.	6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ.	4,30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ.	7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν.	6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ.	2.20	3.50	**Ναύπλιον**	»	8.45	12.15
Ναύπλιον	»	3.00	4.25	Ἄργος	»	9.25	1.20
Τρίπολις	»	6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ.	11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

6

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγῖδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η Πλατεῖα Ὁμονοίας, Εὑρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΙΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΗΒΗ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδετον δρ. 3, 50, χρυσόδ. 4. 50,

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδώ, Ζαμάϊκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκᾶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐ μετριωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστεί ἀριθ. 60.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΥΣΤΕΙΟΥ, 10